

Păpuși de Geară

Sebastian Oacheș

Păpuși de Geară

Mă așezam în fața ușii, de parcă eram copil, și mă gândeam la toate lucrurile care se petceau în jurul meu. Într-o zi, când eram în vârstă de zece ani, am văzut pentru prima dată un bărbat care se plimba pe străduțurile noastre. El avea o față tristă și ochi mari, umedți. Când m-a văzut, s-a oprit și m-a privit lung. Am simțit că el mă cunoaște, dar nu știam cum să reacționez. El a rămas acolo pentru câteva zile, apoi a dispărut. De atunci, îl căutam în fiecare zi, dar nu îl găseam nicăieri.

Într-o zi, când eram în vârstă de zece ani, am văzut pentru prima dată un bărbat care se plimba pe străduțurile noastre. El avea o față tristă și ochi mari, umedți. Când m-a văzut, s-a oprit și m-a privit lung. Am simțit că el mă cunoaște, dar nu știam cum să reacționez. El a rămas acolo pentru câteva zile, apoi a dispărut. De atunci, îl căutam în fiecare zi, dar nu îl găseam nicăieri.

Am început să mă gândesc la el în fiecare zi. Mă gândeam la toate lucrurile care se petceau în jurul meu și mă gândeam la el. El era acolo, în fața ușii, și mă privea. El mă cunoaște, dar nu știam cum să reacționez.

Până la urmă, am găsit un loc în care să mă așez. Am găsit un loc în care să mă așez și să mă gândesc la el în fiecare zi.

Am început să mă gândesc la el în fiecare zi. Mă gândeam la toate lucrurile care se petceau în jurul meu și mă gândeam la el. El era acolo, în fața ușii, și mă privea. El mă cunoaște, dar nu știam cum să reacționez.

Am început să mă gândesc la el în fiecare zi. Mă gândeam la toate lucrurile care se petceau în jurul meu și mă gândeam la el. El era acolo, în fața ușii, și mă privea. El mă cunoaște, dar nu știam cum să reacționez.

Cuprins

Oameni, secrete și măști	5
Viscol, regrete și trecut.....	9
Strigăte, coșmaruri și voci.....	15
Neliște, rățaciri și amar.....	19
Liniște, lumini și magie	25
Răsărit, mister și dans.....	31
Trecut, tragedie și cenușă.....	37
Povești, foc și vacarm	43
Năluci, descântece și iluzii	51
Ritual, tremur și răzbunare.....	61
Esențe, freamăt și identitate.....	67
Schimbare, secunde și vești.....	73
Cugete, stele și călătorie.....	77
Cugete, stele și călătorie.....	87
Tensiune, frică și strigoi.....	93
Siguranță, curaj și încredere.....	99
Amorțit, urlat și arsură	109
Urmăritori, jocuri și greșeli.....	115
Marionete, fum și oglinzi.....	123
Rege, regină și nebun.....	129
Haos, nesiguranță și groază	137
Stingere, cumpănă și orizont.....	141

Smart Publishing

Tel: 0731.057.359

Email: office@smart-publishing.ro

www.smart-publishing.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OACHEȘ, SEBASTIAN

Păpuși de ceară / Sebastian Oacheș. - București :

Smart Publishing, 2017

ISBN 978-606-8823-89-8

821.135.1

ISBN:

978-606-8823-89-8

Tehnoredactare:

Pyabhasho Design

Copertă:

Pyabhasho design

Tipărit în România

Această carte este protejată prin dreptul de autor. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului drepturilor de autor, reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

© 2017 Smart Publishing • Toate drepturile rezervate

1.

Oameni, secrete și măști

Mereu m-am simțit diferit. Încă de când eram copil am avut acest sentiment că lumea din jurul meu arăta altfel pentru toți ceilalți. Din cauza asta nu fusesem niciodată fericit, eram complexat de această existență confuză. Singurul de care mă simțisem apropiat, care părea că mă înțelege, fusese tata. Dar acesta murise într-o noapte atât de brusc, încât firava lume pe care o înțelegeam, creată în jurul lui, fusese distrusă într-o secundă. Eram foarte tânăr când s-a întâmplat și a trebuit să trecă doisprezece ani ca să reușesc să aflu adevărul. Doisprezece ani în care am încercat cât am putut de mult să am o existență simplă, alături de unchiul meu. Totuși, sentimentul că eram diferit continua să lovească în inima mea de multe ori ca un cuțit, suficient de puternic cât să mă doară, dar nu cât să mă omoare. De la un timp, aproape că reușisem să mă mint că sunt la fel ca ceilalți.

Apoi, a apărut din nou. Trecutul refuzase să fie îngropat alături de tata și, ca un spirit fără liniște, venise să mă caute.

Până la urmă, era destinat să se întâmple. Nu aveam cum să mă mai ascund. Unchiul meu îl numea un blestem, tata îl numea o datorie. Eu nu am fost niciodată sigur cine avea dreptate.

Cert este că, într-o noapte nefastă, în care am ales să ascult chemarea, am găsit cufărul. Eu îi spun cufăr, deși se aseamănă mai mult cu o cutie mică de bijuterii, făcută din lemn negru și cu simboluri, în loc de ornamente, ale căror înțelesuri nu-mi sunt nici acum cunoscute. Un om normal, dacă l-ar găsi aruncat pe jos, nu cred că i-ar atribui vreo valoare și ar trece mai departe, lăsându-l acolo.

Fără să știe ce război adevărat există în spatele simplei existențe umane, acolo unde întunericul și lumina nu sunt doar simple concepte, ci reprezentările a două forțe ce luptă pentru supremație. Un război început și creat de acest cufăr, aparent fără valoare.

Când am aflat, am ales să fiu sceptic și să mă mint singur că nu era decât un coșmar, dar știam deja că nu este.

Din momentul în care l-am atins pentru prima dată, am știut. Mi s-a ridicat un val de pe ochi și am putut să văd, în sfârșit, lumea prin ochii mei. Prin ochii unui gardian al luminii.

O lume în care luptele între oameni și regate deveniseră insignifiante, fiind umbrite de valurile de sânge ale unui război început la răsăritul vremurilor, când Pământul și viața abia apăruseră.

„Ce e în cufăr?”

Aceasta fusese întrebarea pe care i-o pusesem tatei, atunci când o parte din spiritul lui, prins în sabia pe care o promisem de la el, îmi apăruse, să îmi vorbească. Eram foarte confuz și nu știam ce să fac, așa că acest ajutor neașteptat din partea tatei m-a ajutat să înțeleg tot ce încercasem să uit doisprezece ani.

Răspunsul a venit sub forma unei legende, așa cum o numise el la început. La final, însă am știut că era mult mai mult de atât. Era motivul propriei existențe.

Chiar și acum îmi amintesc cuvintele lui:

„Cu mult timp în urmă, în timp ce pământul acesta abia se formase și viața era doar la început, au existat doi frați. Erau atât de uriași, încât ar fi putut ține într-o singură mână toate stelele de pe cer. Cei doi se luptau pentru a cuceri și stăpâni întunericul. Amândoi își doreau să distrugă orice lumină din regatul stelelor, acest târâm pe care îl putem zări în timpul nopții, târâm în care locuim și noi.

În lupta lor, unul dintre frați a fost orbit de o lumină puternică și a fost învins de fratele lui. Lumina care îl orbise venise de la soare și el l-a urât pentru asta. Își dorea să îl distrugă.

Câștigătorul luptei a decis să își pedepsească fratele pentru că îndrăznise să se opună atât de mult timp, așa că l-a trimis pe pământ sub forma unui vultur uriaș. Forma aceasta îl lăsa pe fratele învins să încerce să se întoarcă în regatul stelelor. Dar niciodată nu putea să zboare atât de sus.

Deși ajungea mereu tot mai sus, nu era nici măcar pe aproape de cer, de unde fratele lui îl privea răsând.

Era un blestem mai rău decât moartea.

Câștigătorul, liber fiind de lupta pe care o purta cu fratele lui, era acum stăpânitorul întunericului și încet-încet, plaga lui se extindea în regat și fiecare stea ce îi ieșea în cale se stinge și dispărea. În același timp, fratele lui renunțase să mai încerce să zboare spre cer. Învinuia soarele și își dorea să îl distrugă, îl privea cu ură, de la răsărit până la apus. Așa a făcut mulți ani, până când, încet-încet, s-a îndrăgostit de viața de pe pământ.

Poate îți pare ciudat, dar, privind de sus, prin ochii ageri ai unui vultur, cum se naște viața și cum crește, a început să îndrăgească lumina, să înceteze să o mai considere inutilă și orice dorință de a o distruge a dispărut din sufletul lui. Astfel, în fiecare zi, de la răsărit până la apus, vulturul cutreiera cerul, urmând lumina. Până într-o zi, când soarele s-a stins brusc și pământul a rămas într-un întuneric etern. Când soarele nu a mai răsărit, el a fost distrus. Câteva zile a văzut murind încet tot ceea ce lumina ținuse până atunci în viață. A fost atât de furios pe fratele lui, încât a căpătat puteri noi și a reușit să se întoarcă zburând înapoi, în regatul stelelor, acum aproape toate stinse. Rupând blestemul fratelui lui s-a transformat din nou în uriaș și și-a provocat fratele la luptă.

Au luptat multe zile până când el, acum de partea luminii, și-a amintit cum pierduse prima dată lupta și și-a folosit puterile să creeze lumină și să își orbească fratele. Învingându-l, l-a alungat într-un târâm unde era doar întuneric, un fel de coridor deschis pe cer ce are puterea să absoarbă totul în cale. Apoi, a închis porțile cerului, asigurându-se că acesta nu va mai ieși niciodată de acolo.

Acum, învingător, el și-a folosit toată puterea să readucă lumina în stele, însă, la sfârșit, a fost prea sleit de puteri să mai readucă și soarele pe cer.

Dar nu putea să lase viața de aici să moară. Așa că s-a sacrificat, transformându-se chiar el în soarele pe care îl vedem noi pe cer acum.

Iar fratele lui, deși încă închis, a avut totuși puterea de a-și crea slujitori aici, pe pământ, infectându-i cu întuneric pur, care să aibă puterea de a-l elibera.

Astfel, a început războiul.

Între noi, cei creați de soare, pentru a continua munca lui și a ne asigura că viața nu are să mai moară vreodată și cei creați de fratele distrugător, cei care își doresc doar întuneric etern.”

Și așa, odată cu această legendă, au dispărut și ultimele rămășițe ale măștii pe care o purtasem atât de mulți ani.

Dintr-o dată, viața îmi aparținea cu adevărat.

2.

Viscol, regrete și trecut

Din momentul în care aflasem cine fusese tata și, mai important, cine eram eu, viața mea a luat o întorsătură radicală. Dintr-o dată, soarta unui întreg război atârna greu pe umerii mei. Eu eram ultimul luptător pentru lumină, adus la viață cu ultimele puteri rămase ale primului gardian. Eu trebuia să protejez cufărul. Eu trebuia să găsesc o metodă de a-l distruge. Eu eram singura speranță a lumii și toți se bazau pe mine, impunându-mi rolul unui erou, al unui adevărat cavaler.

Dar a încerca să te ridici la astfel de așteptări era ceva pentru care trebuia să fii cu totul altcineva. Eu nu eram cel pe care îl doreau. Nu puteam fi mai mult decât o dezamăgire.

Era zadarnic să cred că pot fi mai mult de atât. Viața mea fusese un lung șir de eșecuri și dezamăgiri pentru ceilalți. Însă nimic la fel de grav ca ultimul meu eșec, acela de a pierde cufărul, periclitând existența tuturor.

Tatăl meu mă avertizase să nu fac aceeași greșală ca și el și să mă las influențat de gândirea confuză pe care unchiul meu și oamenii o aveau în general. Un gardian nu trebuia să se bazeze decât pe logică și să gândească totul la rece. Nu trebuia să creadă că are sentimentele pe care le are un om obișnuit.

Dar eu nu am putut face niciodată asta. Fără să îmi dau seama, m-am îndrăgostit de o slujitoare a întunericului, pe nume Diana. Ea era născută din mamă care provenea din rândul ielelor și tată om și cea mai mare dorință a ei era aceea de a scăpa de acest blestem și să fie un om obișnuit. Am recunoscut în sinea mea că aveam aceeași dorință și

m-am decis să fac tot ce pot ca să o ajut. Astfel am început să călătorim împreună și, pe măsură ce o cunoșteam mai bine, m-am îndrăgostit. Gardienii nu ar fi trebuit să fie capabili de astfel de sentimente, dar eu și tata fusesem diferiți. Iar această iubire a fost cauza unui deznodământ nefericit, atât pentru mine, cât și pentru ea.

Din cauza mea, Diana a ales să renunțe la visul ei de a fi om și, ca să mă protejeze, a omorât-o pe Mira, șefa ielelor, furând-i puterile. A sacrificat totul ca mă salveze.

Iar eu nu am fost în stare nici măcar să protejiez cu-fărul. Elena, sora mai mare a Dianei, care își acceptase cu bucurie rolul de slujitoare a întunericului, și-a amenințat cu moartea propria soră, obligându-mă astfel să cedez și să i-l dau. De atunci, ea și alte câteva iele au plecat cu el și încă nu știm încotro se îndreaptă.

Cu toate că pare că am pierdut totul, încă mai am speranță. Pot să lupt în continuare, să îmi îndrept greșeala, să îmi țin promisiunea și să câștig. Astfel încât noi să avem parte de viața pe care ne-o dorim.

Diana încă îmi e alături, iar sentimentele mele pentru ea sunt mai puternice ca niciodată, cu toate că forța întunecată ce curge acum prin venele ei o schimbă. Zi de zi o văd cum luptă să rămână aceeași. Văd cât de greu îi e și mă doare că totul e numai din vina mea.

*
**

În noaptea aceea nu puteam să dorm. Coșmarurile mă țineau treaz.

M-am ridicat din pat cu grijă. Diana reușise cumva să adoarmă și nu îmi doream să o trezesc. Ochiul îi erau încă umezi de la cât plânsese. Chiar și cu mine alături, Diana suferea îngrozitor. Nu trecea zi în care să nu îmi

doresc să îi iau toată durerea, să o văd zâmbind din nou, cum o făcea odată.

Am coborât scara care ducea în podul unde ne aflam, cu gândul să ies afară. În noaptea aceea dormeam la o târlă părăsită. Era aproape sfârșitul lui decembrie, așa că baciul era demult coborât în vale, în sat. Viscolise și ninsese toată ziua, dar acum se opri.

Am făcut câțiva pași în zăpadă, ascultând freamătul cizmelor și privind în sus la cerul fără stele. Urlete de lupi se auziră în depărtare. M-am întrebat ce fel de vietate le căzuse oare pradă.

Imagina haitei de lupi atacând mi-a amintit de lupta cu ielele de la casa vrăjitorului. Am dus mâna fără să vreau la piept, acolo unde rănilile adânci, de mult timp vindecate, începuseră să doară din nou, parcă la fel de rău ca la început.

În timpul asta, urletele au devenit din ce în ce mai slabe până când au dispărut complet. S-a lăsat o liniște de mormânt.

Am mai rămas câteva clipe nemișcat, apoi m-am decis că era momentul să mă întorc. Îmi era deja foarte frig. Prima dată am crezut că îmi era frig deoarece era iarnă și noi eram mult mai slăbiți în această perioadă a anului, dar urma să aflu curând că mă înșelam.

Am deschis ușa din lemn, ascultând scârțâitul ei. Se auzea foarte slab, dar în acea liniște părea destul de tare cât să provoace o avalanșă. Am vrut să intru, însă m-am oprit în prag. M-am întors imediat și am privit spre pădurea de brazi ce ne înconjura. Un singur loc era mult mai întunecat decât restul. Am dedus imediat că eram urmărit de un slujitor al întunericului. Și încă unul nespuse de puternic.

Am intrat înăuntru și mi-am luat sabia. M-am uitat în sus cu gândul să o strig pe Diana, dar m-am oprit. Nu aveam niciun drept să decid pentru ea. Totuși, am ales să nu o implic.

Încă de când Mira se folosisese de Diana ca să îmi ia cu-fărul și Elena fugise cu el, simțeam nevoia de a mă pedepsi prin sacrificiu și durere. Mă măcina faptul că fusesem atât de slab și nu îmi îndeplinisem datoria de gardian. Simțeam parcă lumea întreagă privindu-mă cu ură. Pentru că, din cauza mea, foarte curând, lumea avea să cadă în întuneric și haos.

Asta mă făcuse să vreau să devin cât mai puternic, astfel încât dusesem fiecare antrenament la extrem, cerându-i Dianeii să lupte cu mine ca și cum ar fi vrut să mă omoare. Deși realizez cât de oribil era să îi ceri persoanei care te iubea atât de mult, pur și simplu, nu îmi păsa cât trebuia să sufăr. Simțeam că sunt slab și că nu merit ajutorul ei. Trebuia să devin mai puternic, oricât de mult avea să mă rănească.

Această gândire m-a făcut atunci să plec singur, să ne înfrunt următorul. O altă greșală pe care o făceam din cauză faptului că nu eram în stare să văd dincolo de propriile regrete.

Mai erau multe ore până la răsăritul soarelui. Era foarte întuneric, dar asta nu era o problemă pentru mine. Pentru că vremurile erau grele, mereu mă furișam noaptea în pădure să vânez. Astfel devenisem un abil trăgător cu arcul și învășasem să mă descurc în întuneric.

Acum, că aveam și puterea de a crea lumină și foc din nimic, mă simțeam și mai sigur.

Am înconjurat stâna cu gândul de a ajunge în locul unde îl văzusem, dintr-o direcție diferită, în speranța de a mă apropia de el fără să mă vadă.

Dar acesta nu se mai afla acolo.

Oare știa că veneam după el și fugise? Faptul că tremuram ușor de frig mă făcea să cred altceva. Am privit în jur la pădurea ce părea aceeași. Totuși, ramurile începuseră să tremure ușor de parcă ar fi fost mișcate de vânt.

Apoi, brusc, vântul crescuse în intensitate. Începea din nou să viscolească? Zăpada din jurul meu începu să fie spulberată și, înainte să apuc să mă mișc, urgia înghețată se porni. Iar eu eram prins în mijlocul ei.

Copacii fremătară și o rafală puternică mă lovi în plin, făcându-mă să cad la pământ. Nu mai văzusem în viața mea un viscol atât de puternic. Eram orbit și nu mă mai puteam ține pe picioare.

Am înfipt sabia în pământ ca să mă pot sprijini de ea. Încercam să îmi dau seama în ce direcție se afla stâna ca să mă pot adăposti. Tremuram cum nu tremurasem niciodată.

Era cumplit de frig.

M-am gândit să creez un foc care să mă ajute, însă nu s-a întâmplat nimic. Mi se părea foarte straniu ce se întâmpla, pentru că eram sigur pe puterile mele.

Am încercat să fac un pas în față, însă vântul continua să bată cu putere și să nu mă lase să mă mișc. M-am gândit atunci că viforul acela nu părea să fie nimic natural. Dacă era un atac al celui ce mă urmărea? Simțeam influența lui în jurul meu, ca și cum ar fi controlat acest viscol.

Dar unde era? Dacă nu îl găseam repede puteam să fiu atacat cât de curând de oriunde și mi-ar fi fost greu să ripostez.

Cu un efort imens, am topit zăpada viscolită în aer, astfel încât să îi opresc atacul pentru câteva clipe.

Și, atunci, l-am văzut.